

Arrest

nr. 281 997 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 september 2021.

1.2. Een eerdere beslissing van 28 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ingetrokken op 10 mei 2022.

1.3. De commissaris-generaal neemt vervolgens op 14 juli 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit Gubuz, een dorp in de buurt van Guraiz Masood Abad, Sawkay, Kunar.

U was tewerkgesteld door de overheid als een soort logistieke medewerker. Het was uw taak om dagelijks twee keer water en vers eten naar een checkpost van het Afghan National Army (ANA) te brengen dat zich veertig minuten te voet van uw huis bevond. Op vrijdagen ging u gewoonlijk drie keer heen en weer. U deed deze job zeven maanden wanneer op een avond de taliban naar uw huis kwamen om u een brief te overhandigen. In de brief drongen ze erop aan dat u met jerrycans gevuld met bommen naar de checkpost moest gaan. U gaf echter geen gehoor aan hun vraag. Anderhalve maand later overhandigden ze u een tweede brief, waarin stond dat u zich naar de rechtbank moest begeven omdat u geweigerd had mee te werken. Indien u niet zou gaan, zou u de doodstraf krijgen. Opnieuw gaf u er geen gehoor aan. Ongeveer twee maanden later vond uw moeder thuis een derde brief waarin u werd medegedeeld dat de rechtbank u tot de doodstraf had veroordeeld. De volgende dag besloot uw familie dat het beter was dat u het land zou verlaten en begonnen jullie met het treffen van de voorbereidingen voor uw vertrek uit Afghanistan. De nacht erna doorzochten de taliban uw huis, waarbij u zich heeft kunnen verbergen in een grote kist. De volgende dag bent u vertrokken met de smokkelaar. Toen u drie tot vier maanden later met uw moeder sprak, vertelde ze dat de taliban na uw vertrek nog waren langsgesproken om u te zoeken.

Van Afghanistan reisde u via Pakistan en Iran naar Turkije waar u ongeveer zes maanden verbleef bij de smokkelaar. Vervolgens reisde u verder door Griekenland, Macedonië naar Servië waar u vijf maanden in Belgrado verbleef. In Bosnië-Herzegovina verbleef u drie maanden bij een smokkelaar. U reisde vervolgens verder via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 01.06.2020 en op 31.07.2020 verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele taskara neer, een kopie van uw vaders taskara, een origineel document gerelateerd aan uw job, drie originele brieven van de taliban, een originele brief van de dorpsoudsten, een kopie van de envelop waarin de documenten naar België werden gestuurd, een foto van een kist en twee foto's van een loopwedstrijd.

Op 28 maart 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep op 22 april 2022. Op 10 mei 2022 werd de bestreden beslissing ingetrokken door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de taliban die u wilden doden omdat u geweigerd had om een aanslag te plegen op de checkpost van het ANA waarvoor u werkte. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 18) Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat er niet wordt getwijfeld dat u zeven maanden als logistieke medewerker werkte voor de overheid en dat u dagelijks twee of drie keer naar de checkpost van het ANA ging om eten en drinken te brengen. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient echter besloten te worden dat het CGVS geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofde kon vaststellen, en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste meent het CGVS dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beschreven werkwijze van de taliban.

Zonder dat u ooit direct of indirect benaderd werd door de taliban, kwamen ze op een avond op bevel van de talibanleider een brief afgeven die u moest lezen. Als u zou weigeren te doen wat erin stond, zou u gestraft worden. In de brief dreigden ze jullie te vermoorden indien jullie iemand over de brief zouden vertellen. (npo p. 18) Het is opvallend dat de taliban u een brief zouden komen brengen zonder daarvoor ooit toenadering gezocht te hebben om te polsen of u een persoon was die interesse had in hun visie en missie, in hun werkwijze, of minstens om te trachten u daarvan te overtuigen. Zonder zicht te hebben op wie u was en wat uw houding zou kunnen zijn ten opzichte van een aanslag op de checkpoint, besloten ze dat u de geknipte kandidaat was om voor hen een aanslag te plegen en gaven ze u meteen in een brief de plannen mee. Het is niet logisch dat de taliban zo onbezonnen te werk zouden gaan en hun plannen aan een wildvreemde zouden onthullen, niet wetende wat de persoon in kwestie met de informatie zou doen.

Hierbij aansluitend valt het op dat de taliban u de brief overhandigden zonder veel context te scheppen of uitleg te bieden. De talibanleden stelden zich voor als taliban en lieten weten dat ze in opdracht van S.M.(...), het districtshoofd van de taliban, naar u toe waren gekomen om iets uit te leggen. Ze zeiden uw naam en haalden aan dat u voor de overheid werkte. Vervolgens gaven ze u de brief die jullie heel goed moesten lezen want alle uitleg stond erin. Als jullie zouden weigeren, zouden jullie straf krijgen. (npo p. 18, 19) Voor de rest zeiden de talibanleden weinig inhoudelijks of relevants. Als ze u wilden overtuigen om met hen samen te werken, kan toch verwacht worden dat ze iets mondiger zouden zijn in hun benadering naar u toe. In die context is het des te opvallender dat ze u wel meteen bedreigden als u niet zou doen wat er in de brief stond, zonder dat u enig idee had waarom de taliban eigenlijk voor uw deur stonden op dat moment.

Vervolgens gingen de taliban er zomaar van uit dat u wist wat u te doen stond. In de brief stonden geen instructies over hoe u hen op de hoogte zou kunnen brengen over uw beslissing om al dan niet in te gaan op hun vraag. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u het zelf ook niet goed wist, maar dat u waarschijnlijk zelf toenadering had moeten zoeken. (npo p. 20) Naast het feit dat ze u niet hadden medegedeeld hoe u concreet met hen in contact moest treden, zijn ze na die brief zelf ook niet meer komen polsen wat uw besluit was, wat vreemd is, indien ze via u daadwerkelijk de mogelijkheid zagen om een aanslag te plegen op de checkpoint. In plaats van te verifiëren wat uw antwoord was, stuurden ze anderhalve maand later een tweede brief, waarin gesteld werd dat u niet had willen samenwerken en daarom naar de rechtbank moest komen. Voor de rest werden er geen details geven over waar en wanneer u naar de rechtbank moest komen of hoe u met hen in contact kon komen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de weinig overtuigende werkwijze van de taliban, uw antwoorden konden echter geen verklaringen bieden voor de onlogische en weinig aannemelijke werkwijze van de taliban die u eerder beschreven had. (npo p. 28)

Ten tweede wordt uw reactie op de bedreigingen van de taliban als weinig aannemelijk beschouwd. Zowel na de eerste als de tweede brief bent u blijven werken voor de autoriteiten. In de tweede brief werd echter uitdrukkelijk gezegd dat u gedood zou worden indien u niet naar de rechtbank zou komen. Op het moment dat u besloot niet naar de rechtbank te gaan, wist u dus dat u de doodstraf zou krijgen. Desondanks bleef u verder doen met uw dagelijkse bezigheden, bleef u werken en nam u geen voorzorgsmaatregelen om uzelf te beschermen. U heeft evenmin geprobeerd om via een tussenpersoon zoals bijvoorbeeld een dorpsoudste toenadering te zoeken tot de taliban of op eender welke manier iets te doen aan de problemen die u had. Uw passiviteit in deze kwestie is zeer opvallend. Na de derde brief waarin vermeld stond dat u de doodstraf had verdiend en dat ze 'uw hoofd van uw lichaam zouden hakken', schatten u en uw familie het gevaar dan toch ernstig in en besloten jullie dat u het land zou verlaten. Toch bleef u de dagen erna gewoon thuis en deed u opnieuw niks om uzelf in veiligheid te brengen voor het imminente gevaar. De talibanleden wisten nochtans waar u woonde en zouden u kunnen komen zoeken. Meer nog, u hebt het huis nog verlaten nadat u op de hoogte was van de inhoud van de derde brief. In de ochtend ging u immers met uw vader mee naar de mullah om de brief te laten lezen en later die dag ging u nog naar de landbouwgronden. (npo p. 24) Nadat jullie die avond besloten hadden dat u best zou vertrekken, bent u ook nog naar buiten gegaan, u bleef toen wel in de buurt, aan de deur. (npo p. 25) Dat u niet besloot om onder te duiken terwijl de voorbereidingen voor uw vertrek werden gefinaliseerd en zelfs nog buiten bent gekomen, is gespeend van alle logica in de context van het acute gevaar waarin u zich op dat moment bevond.

Ten derde legde u tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen af in verband met de huiszoeking van de taliban na de derde brief waarbij u zich in een kist verstopte die groot genoeg was om matrassen, dekens én een volwassen mens in op te bergen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de

taliban uw huis gedurende drie uur doorzochten maar u niet konden vinden en vertrokken. Op het CGVS verklaarde u echter dat de taliban maar enkele minuten binnen zijn geweest en vervolgens nog ongeveer twee uur in de buurt van uw huis rondhingen. (npo p. 26) Deze twee versies zijn moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen en zijn bovendien niet logisch. Bij de eerste versie is het twijfelachtig dat de taliban uw woning gedurende drie uur zouden doorzoeken, maar niet keken in een kist die groot genoeg voor een persoon om in te kruipen. In de tweede versie is het dan weer twijfelachtig dat ze de kist wel zouden opmerken en vragen wat erin zit, maar uw vader zouden geloven op zijn woord dat er enkel dekens en matrassen in zouden liggen.

Ten vierde had u een zeer rudimentaire kennis over wat er na uw vertrek nog gebeurd is. U was op de hoogte van nog één bezoek van de taliban waarbij zij uw hond neerschoten, maar voor de rest wist u niet of ze nog langsgesproken waren. U kon dat ene bezoek echter niet plaatsen in de tijd of inzicht verschaffen in wat er precies gezegd is geweest, wie er toen aanwezig was et cetera. U gaf aan dat uw ouders niet wilden vertellen of ze bedreigd waren geweest toen u daarnaar informeerde. (npo p. 26, 27) Uw verklaringen komen opnieuw weinig overtuigend over. Zo komt het allerminst logisch over dat uw ouders u niet op de hoogte zouden willen stellen indien er meer nieuws was over de problemen met de taliban of indien ze zelf persoonlijk benaderd en bedreigd werden. Dit zijn elementen die immers direct gelinkt zijn aan de problemen die u beweerde gehad te hebben in Afghanistan en die u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst hebben genoopt. In die zin zijn deze elementen bijgevolg relevant in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België en kan niet worden ingezien waarom uw ouders u hierover niet zouden informeren.

Ten vijfde moet opgemerkt worden dat het feit dat u zeven maanden als logistieke medewerker werkte en naar de checkpost van het ANA ging, niet automatisch inhoudt dat u bij terugkeer naar Afghanistan in het vizier zou lopen van de taliban. Eerst en vooral heeft u de job voor een beperkte periode gedaan, slechts zeven maanden. Daarnaast was het profiel van uw job niet van die aard de taliban u automatisch en zonder meer zouden viseren. U was slechts logistieke medewerker en bevoorradde een checkpost van dertien soldaten. (npo p. 12, 17) Er kan niet ingezien worden waarom de taliban iemand als u zouden vervolgen. Het feit dat er aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalde, geen geloof kan worden gehecht en u niet aannemelijk maakte dat de taliban u reeds in het verleden lastig vielen, is een indicatie dat u ook bij terugkeer niest te vrezen hebt omwille van uw vroegere job als logistieke medewerker.

Ten slotte moet volledigheidshalve opgemerkt worden dat u een twijfelachtige brief van de dorpsoudsten neerlegde om uw relaas te onderbouwen, wat bijkomend een indicatie is voor een gekunsteld relaas. In de brief bevestigden de dorpsoudsten van uw geboortedorp de problemen die u ervaren heeft. De datum op het document is 30.07.1937 (d.i. 21.12.2018). Gelet op de opbouw van de brief, kan verondersteld worden dat het hier gaat om de datum waarop de brief werd opgesteld. In de brief staat vervolgens dat u als een migrant in België woont. U was op 21.12.2018 echter nog niet in België, waardoor dit document inhoudelijk niet strookt. Wanneer dit onderwerp werd aangesneden, beweerde u dat het document werd opgesteld toen u reeds in België was en dat de datum op de brief de datum is dat u het land verlaten hebt. (npo p. 7) Gevraagd waarom de opstellers van de brief uw vertrekdatum zouden vernoemen in plaats van de datum waarop de brief werd opgesteld, antwoordde u dat beide data op de brief staan, wat niet het geval is. Daarenboven verklaarde u op DVZ (verklaringen DVZ rubriek 32) dat u pas in de eerste maand van 2019 vertrokken was, wat opnieuw niet overeenkomt met de datum op de brief die volgens u uw vertrekdatum is en wat zou betekenen dat de brief opgesteld was nog voordat u Afghanistan verliet. Het is dus uiterst twijfelachtig te noemen dat die bepaalde datum op de brief staat. Uw, overigens foutieve, bewering dat er twee data op de brief staan - uw vertrekdatum en de datum dat u problemen kreeg - kan die vaststelling niet wijzigen.

In het verzoekschrift van 22 april 2022 stelde uw advocaat dat u na bijna twee jaar in België te verblijven ondertussen verwesterd bent. Daardoor zou u bij terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel hebben. (Verzoekschrift p. 10) Het louter lang verblijf in een Westers land zou problematisch zijn bij terugkeer. (Verzoekschrift p. 13) Buiten het feit dat u al een tijdje hier bent, werd er echter niks concreets aangehaald om dit te staven. U haalde zelf tijdens het persoonlijke onderhoud geen zaken aan die daarmee verband houden en bevestigde dat u al uw problemen had kunnen aankaarten. (npo p. 29) Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan door verwestering vervolging te vrezen hebt of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw tweejarig verblijf in België, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u

zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Al deze vaststellingen samen genomen, kan er enkel geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangekaarte problemen met de taliban. Bijgevolg kan u niet aantonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw eigen taskara neer en de kopie van uw vaders taskara. Deze documenten staven uw identiteit en afkomst uit Sawkay, elementen die op zich door het CGVS niet betwist worden. U legde originele dreigbrieven van de taliban neer. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien kunnen brieven van deze aard door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is. Aan door een verzoeker bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze documenten gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. De dreigbrieven en de brief van de dorpsoudsten (cfr. supra) werpen dan ook geen ander licht op de vaststellingen van het CGVS. De foto van een kist vormt an sich geen bewijs voor de persoonlijke problemen die u claimt te hebben gekend. Ook het originele document ter staving van uw werkzaamheden toont de problemen niet aan die u claimt te hebben gekend. Het document onderbouwt uw tewerkstelling van zeven maanden als logistiek medewerker, iets wat niet betwist wordt. De door u voorgelegde envelop toont louter aan dat u mogelijks documenten toegestuurd kreeg uit uw land van herkomst. De foto's van de loopwedstrijd tonen aan dat u deelnam aan een loopwedstrijd, maar houden geen verband met de door u uiteengezette asielmotieven. De door u voorgelegde stukken wijzigen aldus de gedane vaststellingen omtrent uw asielaansluiting niet en vormen geen bewijs van een gegronde vrees volgens de Vluchtelingenconventie ten aanzien van Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheids-situatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het

noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sawkay, Kunar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sawkay, Kunar. Het feit dat u als logistiek medewerker werkte, kan zoals eerder aangetoond, niet gezien worden

als persoonlijke omstandigheid die het reëel risico verhoogt. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden

aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

In enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, tracht verzoeker de weigeringsmotieven aangaande de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Hij betoogt:

-4.3.1.1.

Met betrekking tot de tegenstrijdige informatie op de dreigbrief, wenst verzoeker alvast de volgende opmerkingen bij te brengen.

Toen verzoekende partij zich in België bevond en vernam dat hij documenten nodig had ter staving van zijn problemen, heeft verzoeker zijn vader gecontacteerd om te kijken welke bewijsstukken verzameld konden worden over verzoekers problemen met de Taliban.

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in januari 2019, maar had aldus zijn dorp reeds eerder verlaten, namelijk op 21/12/2018.

Omdat verzoeker op datum van 21/12/2018 zijn dorp heeft verlaten, staat deze datum ook vermeld op de verklaring van de dorpsoudsten.

-4.3.1.2.

Vervolgens motiveert het Commissariaat-Generaal ook dat verzoekers reactie op de dreigbrieven die hij van de Taliban kreeg, uiterst bevreemdend overkomen.

Zo stelt het CGVS dat het vreemd is dat ondanks de bedreigingen die verzoeker verkreeg, hij toch bleef werken voor de overheid, en hiermee ook het Afghaanse nationale leger.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat hij geen ander keuze had. Zijn vader was zeer oud, en hij was de oudste thuis, dus hij diende als hoofd van de familie, te zorgen voor inkomsten.

Dat verzoeker ook pas na de 3e dreigbrief is vertrokken, wenst hij ook te verduidelijken.

De vorige twee dreigbrieven waren enkel persoonlijk aan verzoeker gericht, waardoor hij niet dacht dat zijn familie imminent gevaar liep. Het is echter pas na ontvangst van de 3e dreigbrief, dat ook zijn familie werd bedreigd, en dat het zijn familie was die hem verplichtte om te vertrekken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar, een van de bolwerken van de Taliban, ook voor de machtsovername. Een dreigbrief ontvangen was daar zo "gewoon", dat verzoeker er zelfs geen aandacht aan wenste te geven. Het is pas toen de bedreiging ook aan zijn familie werd geuit, dat verzoeker het gevaar inzag en halsoverkop is vertrokken.

-4.3.1.3.

Dat de Taliban op de hoogte was van zijn werk voor de overheid, vindt het CGVS ook bevreemdend.

Ook hier wenst verzoeker op te merken, dat hij afkomstig was uit een dorp waar de Taliban sterk aanwezig is, dus dat het zeer gemakkelijk was voor hen om te kijken wie werkte voor de overheid en/of het leger.

Mede daarom dat de Taliban het niet als een risico zag om verzoekende partij zomaar aan te spreken om te dwingen die bommen naar het Afghan National Army te brengen. Gezien zij daar zo sterk aanwezig waren en de macht hadden, was het niet onlogisch dat zij konden doen wat zij wilden, stelt de verzoeker.

Verzoeker wenst hierbij ook op te merken dat ondertussen zijn broer ook is moeten vluchten uit Afghanistan, omwille van diezelfde problemen."

Verder benadrukt verzoeker zijn profiel als medewerker voor de Afghan National Army (hierna: ANA), een gegeven dat door de commissaris-generaal niet wordt betwist. Hij gaat niet akkoord waar het CGVS oordeelt dat het feit dat hij zeven maanden als logistieke medewerker werkte en naar de checkpoint van het ANA ging, niet automatisch inhoudt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan in het vizier zou lopen van de taliban. Volgens hem baseert het CGVS zich hier op loutere veronderstellingen, aangezien hij hier niet specifiek over werd gehoord.

Verzoeker haalt in dit verband algemene landeninformatie aan en stelt dat hieruit blijkt dat personen, op welke wijze ook, die een band hadden met de vorige Afghaanse regering, een risico kunnen lopen op vervolging door de taliban.

Voorts bemerkt verzoeker dat zeven maanden zeker geen 'beperkte' periode betreft; zelfs één maand zou volgens hem al genoeg zijn om in het vizier van de Taliban te komen. Hij vervolgt: *“Dat verzoeker hiervoor wel degelijk geviseerd werd, kan hij ook verklaren. Aan de checkpoint die verzoeker moest bedienen, stonden 13 Afghaanse soldaten, die allemaal van verschillende provincies kwamen. Hierdoor was het voor de Taliban niet mogelijk om druk uit te oefenen op de families van de soldaten, want die kwamen van over heel Afghanistan.*

Verzoeker was echter van het dorp afkomstig en daarom werd hij ook door de Taliban benaderd.

Geregeld passeerde verzoeker het dorp, waar altijd in de namiddag verschillende dorpsoudsten en ouderlingen samen kwamen, die verzoeker zagen water en vers eten de berg op te dragen, en zij vroegen dan ook naar wat verzoeker deed. Het was in het dorp van verzoeker bekend dat hij bijna dagelijks naar de checkpoint moest gaan om proviand te geven. Het was allemaal zeer openlijk.

Verzoekers huis lag ook naast een houtzagerij, waar veel mensen werkzaam was, en hij passeerde telkens die houtzagerij als hij naar de berg moest om de soldaten te bevoorraden. Ook die werknemers vroegen waar verzoeker naartoe ging. Veel mensen waren hierdoor op de hoogte van verzoekers werkzaamheden, waardoor de Taliban hier ook snel achter kwam, gezien zij zeer actief waren in zijn regio. Ook wenst verzoeker op te merken dat de Taliban nog steeds zijn vader lastigvallen, als hij bijvoorbeeld naar het districtshuis gaat, gezien de Taliban nu overal de macht heeft. Ze vragen telkens waar verzoeker is en proberen over hem informatie te vergaren.

Indien verzoeker gehoord geweest zou zijn, had hij hiervoor de nodige bijkomende verklaringen kunnen afleggen. Dit is in casu echter niet gebeurd.”

Verzoeker wijst er verder op dat hij reeds meer dan twee jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de Taliban dit als een ongelovig land beschouwt.

Zijn lange verblijf buiten Afghanistan, zou er volgens hem ook toe hebben geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de Taliban oplegt. In dit verband benadrukt hij dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind (regering van voor de machtswissel) of zelfs als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen, zo vervolgt verzoeker, neerkomen op vervolging, onder meer geweld door de Taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

Verzoeker verwijst in dit verband naar tal van landeninformatie en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker haalt voorts het non-refoulementbeginsel aan en stelt dat het UNHCR zijn positie van augustus 2021 over gedwongen terugkeer naar Afghanistan nog steeds niet heeft gewijzigd, met name dat een gedwongen terugkeer nog steeds niet mogelijk is.

Onder verwijzing naar landeninformatie haalt verzoeker vervolgens de algemene situatie in Afghanistan aan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Verzoeker voegt ter staving van zijn verzoekschrift nog landeninformatie toe (zie stukken 3 tot 26).

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 30 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUSA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUSA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUSA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- EUSA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022.

3.2. Op 29 september 2022 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld wetsartikel een aanvullende nota over waarbij hij verschillende verklaringen van vrienden en kennissen in België (stuk 1) voegt alsook een analyse over Afghanistan van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 2).

3.3. Op 6 oktober 2022 legt verzoeker een aanvullende nota neer “als repliek” op de aanvullende nota van de tegenpartij waarbij hij verwijst naar “*nieuwe en actuele*” landeninformatie omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 3 - 17). Daarnaast voegt verzoeker twee videofragmenten (stuk 1) en een vertaalde transcriptie van een videofragment (stuk 2), waaruit zou moeten blijken dat de taliban bij zijn familie zijn langsgelopen om naar hem te vragen.

3.4. Ter terechtzitting maakt verzoeker een aanvullende nota over samen met een USB-stick. Hij geeft aan dat op deze USB-stick drie videofragmenten staan betreffende de taliban die langskwamen om naar hem te vragen. Bij nazicht ervan blijkt echter dat deze geheugenstick enkel dezelfde vertaalde transcriptie bevat als eerder neergelegd bij aanvullende nota van 6 oktober 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde

overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een driedubbele vrees aan.

Vooreerst verwijst hij naar zijn problemen met de taliban die hij in het kader van zijn beschermingsverzoek bij het CGVS uiteenzette. Ten tweede verwijst hij naar zijn specifiek profiel als werknemer van het ANA. Ten derde verwijst hij naar zijn profiel als verwesterde terugkeerder, in de ogen van de taliban.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek zijn originele taskara voorgelegd alsook een kopie van de taskara van zijn vader (AD CGVS, map met documenten) die hun identiteit en herkomst bevestigen.

Het originele document gerelateerd aan zijn job onderbouwt verzoekers tewerkstelling van zeven maanden als logistiek medewerker bij het ANA. Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken in het rechtsplegingsdossier, meent de Raad dat er voldoende ernstige aanwijzingen voorhanden zijn om de tewerkstelling van verzoeker bij de voormalige Afghaanse strijdkrachten en de dagelijkse bevoorrading door verzoeker aan de checkpost van het ANA gedurende zeven maanden als geloofwaardig te beschouwen. Dit gegeven wordt door de commissaris-generaal ook niet betwist.

5.3. Verzoekers eerste vrees betreft zijn relaas dat de taliban hem zouden willen doden omdat hij zou hebben geweigerd een aanslag te plegen op de checkpost van het ANA waarvoor hij werkte.

Ter staving van de voorgehouden bedreigingen door de taliban, legt verzoeker verschillende documenten voor (AD CGVS, map met documenten).

Wat betreft de dreigbrieven afkomstig van de taliban, blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Er is geen mogelijkheid om de authenticiteit ervan na te gaan. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de huidige (de facto) of voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan huidige (de facto) of voormalige overheid (AD CGVS, COI Focus *“Afghanistan – corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021). Zulke stukken bieden dan ook geen garantie over de authenticiteit ervan, wat maakt dat aan deze dreigbrieven slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend.

In de brief van de dorpsoudsten van zijn geboortedorp bevestigen zij de problemen die verzoeker heeft ervaren. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad echter vast dat dit document inhoudelijk niet strookt met verzoekers verklaringen: *“De datum op het document is 30.07.1937 (d.i. 21.12.2018). Gelet op de opbouw van de brief, kan verondersteld worden dat het hier gaat om de datum waarop de brief werd opgesteld. In de brief staat vervolgens dat u als een migrant in België woont. U was op 21.12.2018 echter nog niet in België, waardoor dit document inhoudelijk niet strookt. Wanneer dit onderwerp werd aangesneden, beweerde u dat het document werd opgesteld toen u reeds in België was en dat de datum op de brief de datum is dat u het land verlaten hebt. (npo p. 7) Gevraagd waarom de opstellers van de brief uw vertrekdatum zouden vernoemen in plaats van de datum waarop de brief werd opgesteld, antwoordde u dat beide data op de brief staan, wat niet het geval is. Daarenboven verklaarde u op DVZ (verklaringen DVZ rubriek 32) dat u pas in de eerste maand van 2019 vertrokken was, wat*

opnieuw niet overeenkomt met de datum op de brief die volgens u uw vertrekdatum is en wat zou betekenen dat de brief opgesteld was nog voordat u Afghanistan verliet. Het is dus uiterst twijfelachtig te noemen dat die bepaalde datum op de brief staat. Uw, overigens foutieve, bewering dat er twee data op de brief staan - uw vertrekdatum en de datum dat u problemen kreeg - kan die vaststelling niet wijzigen." De repliek van verzoeker in het verzoekschrift weet evenmin te overtuigen. Verzoeker werpt op dat hij Afghanistan heeft verlaten in januari 2019, maar dat hij reeds eerder zijn dorp had verlaten, namelijk op 21 december 2018 (30/09/1397 Afghaanse kalender) en dat het die datum is die staat vermeld op de brief. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter duidelijk: *"Dus 30/09/1397 is de datum dat ik uit mijn land ben vertrokken, die datum staat er wel op. Waarom staat die datum erop en niet de datum dat ze de brief schreven? Die datum hebben ze ook vermeld, die datum dat ik problemen kreeg en uit mijn land ben vertrokken, hebben ze ook genoteerd."* (NPO, p. 5, eigen onderlijning). De Raad stelt dan ook vast dat de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie niet meer is dan een poging van verzoeker om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

De vaststelling dat dit document inhoudelijk niet strookt met verzoekers verklaringen, maakt niet alleen dat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht, maar ondermijnt tevens reeds de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban.

Wat betreft de videofragmenten bijgebracht middels aanvullende nota van 6 oktober 2022, bemerkt de Raad dat dergelijke bewijsstukken eenvoudig kunnen worden geënceneerd; er kan op geen enkele manier worden achterhaald waar, wanneer, en door wie de filmpjes werden opgenomen. Verder zijn deze videobeelden niet afkomstig van een objectieve bron en bieden ze geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld en besproken en kunnen ze ook niet worden geverifieerd. Bijgevolg kan aan deze bewijsstukken slechts een zeer relatieve bewijswaarde worden gegeven.

De foto van een kist toont niet meer aan dan dat. Hieruit kan niet blijken dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert en deze volstaat op zich niet om verzoekers persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

De foto's van een loopwedstrijd duiden aan dat verzoeker hieraan heeft deelgenomen, maar houden verder geen verband met de door hem uiteengezette asielmotieven.

De envelop kan enkel staven dat verzoeker post heeft ontvangen vanuit Afghanistan, maar ook niet meer dan dat.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en geringe bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker de voorgehouden vervolgingsfeiten door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij de overheid niet aannemelijk maakt.

Zo stelt hij, naast de inhoudelijke ongerijmdheid tussen zijn verklaringen en de inhoud van de brief van de dorpsoudsten zoals sub 5.3 uiteengezet, vast dat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beschreven werkwijze van de taliban, (ii) verzoekers reactie op de bedreigingen door de taliban weinig aannemelijk is, (iii) verzoeker tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen aflegt in verband met de huiszoeking van de taliban na de derde brief, en (iv) hij een zeer rudimentaire kennis had over wat er na zijn vertrek nog is gebeurd.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Waar verzoeker betoogt dat het CGVS het onterecht bevreemdend vindt dat de taliban op de hoogte waren van zijn werk voor de overheid, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt dit element op zich in vraag gesteld. Wel acht het CGVS de door verzoeker beschreven werkwijze van de taliban ongeloofwaardig. Dit betreft onder meer de bewering dat de taliban verzoeker een brief zouden komen brengen zonder daarvoor ooit toenadering gezocht te hebben om te polsen of hij een persoon was die interesse had in hun visie en missie, in hun werkwijze, of minstens om te trachten hem daarvan te overtuigen.

De repliek dat de taliban het niet als een risico zagen om verzoeker zomaar aan te spreken om hem te dwingen bommen naar het ANA te brengen gezien hun sterke aanwezigheid aldaar, doet hier niet anders over denken. Het neemt niet weg dat het niet logisch is dat de taliban zo onbezonnen te werk zouden gaan en hun plannen aan een wildvreemde zouden onthullen, niet wetende wat de persoon in kwestie met de informatie zou doen.

Bovendien gaat verzoeker met zijn verweer volledig voorbij aan de overige gedane pertinente vaststellingen die tevens de geloofwaardigheid van de toenadering door de taliban ondermijnen:

“Hierbij aansluitend valt het op dat de taliban u de brief overhandigden zonder veel context te scheppen of uitleg te bieden. De talibanleden stelden zich voor als taliban en lieten weten dat ze in opdracht van S.M.(...), het districtshoofd van de taliban, naar u toe waren gekomen om iets uit te leggen. Ze zeiden uw naam en haalden aan dat u voor de overheid werkte. Vervolgens gaven ze u de brief die jullie heel goed moesten lezen want alle uitleg stond erin. Als jullie zouden weigeren, zouden jullie straf krijgen. (npo p. 18, 19) Voor de rest zeiden de talibanleden weinig inhoudelijks of relevants. Als ze u wilden overtuigen om met hen samen te werken, kan toch verwacht worden dat ze iets mondiger zouden zijn in hun benadering naar u toe. In die context is het des te opvallender dat ze u wel meteen bedreigden als u niet zou doen wat er in de brief stond, zonder dat u enig idee had waarom de taliban eigenlijk voor uw deur stonden op dat moment.

Vervolgens gingen de taliban er zomaar van uit dat u wist wat u te doen stond. In de brief stonden geen instructies over hoe u hen op de hoogte zou kunnen brengen over uw beslissing om al dan niet in te gaan op hun vraag. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u het zelf ook niet goed wist, maar dat u waarschijnlijk zelf toenadering had moeten zoeken. (npo p. 20) Naast het feit dat ze u niet hadden medegedeeld hoe u concreet met hen in contact moest treden, zijn ze na die brief zelf ook niet meer komen polsen wat uw besluit was, wat vreemd is, indien ze via u daadwerkelijk de mogelijkheid zagen om een aanslag te plegen op de checkpoint. In plaats van te verifiëren wat uw antwoord was, stuurden ze anderhalve maand later een tweede brief, waarin gesteld werd dat u niet had willen samenwerken en daarom naar de rechtbank moest komen. Voor de rest werden er geen details geven over waar en wanneer u naar de rechtbank moest komen of hoe u met hen in contact kon komen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de weinig overtuigende werkwijze van de taliban, uw antwoorden konden echter geen verklaringen bieden voor de onlogische en weinig aannemelijke werkwijze van de taliban die u eerder beschreven had. (npo p. 28).”

Vervolgens bemerkt de commissaris-generaal terdege dat verzoekers reactie op de bedreigingen door de taliban weinig aannemelijk is. Ondanks de bedreigingen door de taliban en het feit dat hij wist dat hij de doodstraf zou krijgen door niet in te gaan op hun eisen, bleef verzoeker verdergaan met zijn dagelijkse bezigheden en bleef hij werken voor de overheid. Hij nam geen voorzorgsmaatregelen om zichzelf te beschermen. Deze houding is niet in overeenstemming te brengen met de door hem voorgehouden vrees. Immers, indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder het initiatief zou hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets zou hebben ondernomen hebben om zich veilig te stellen. Dat hij daarentegen kennelijk gewoon bleef verder werken en op dezelfde plaats bleef wonen, valt hiermee moeilijk te rijmen.

Verzoekers uitleg dat hij geen andere keuze had vermits hij moest instaan voor inkomsten, overtuigt niet. Gezien de ernst van de door verzoeker voorgehouden bedreigingen mag immers worden verwacht dat hij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog argumenteert dat hij pas na ontvangst van de derde dreigbrief, waarin de bedreiging ook aan zijn familie werd gericht, het gevaar inzag en halsoverkop is vertrokken, kan hij allerminst worden gevolgd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij vooreerst duidelijk aan dat hij reeds na die eerste brief schrik had dat de taliban hem iets gingen aandoen of zouden vermoorden (NPO, p. 21). Bovendien kan uit de derde dreigbrief niet blijken dat de bedreiging ook aan zijn familie werd gericht. De korte samenvatting zoals gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud luidt: *“weigerde samen te werken en kwam niet naar rechtbank: als ze hem vinden zal hij onthoofd worden”* (NPO, p. 6). Verzoeker verklaarde ook enkel dat in deze brief stond dat ze hem zouden vermoorden omdat hij niet heeft geluisterd (NPO, p. 23, 25). Over enige bedreiging ten aanzien van zijn familie repte hij met geen woord. Dat enkel verzoeker werd

geviseerd en bedreigd, blijkt overigens ook uit zijn verklaringen dat zijn achtergebleven familieleden om deze reden geen noemenswaardige problemen zouden hebben gekend.

Verder is verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, niet halsoverkop vertrokken. Hij bleef daarentegen de dagen na het ontvangen van de derde dreigbrief gewoon thuis wonen en deed opnieuw niets om zichzelf in veiligheid te brengen voor het imminente gevaar. Meer nog, in de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt: *“u hebt het huis nog verlaten nadat u op de hoogte was van de inhoud van de derde brief. In de ochtend ging u immers met uw vader mee naar de mullah om de brief te laten lezen en later die dag ging u nog naar de landbouwgronden. (npo p. 24) Nadat jullie die avond besloten hadden dat u best zou vertrekken, bent u ook nog naar buiten gegaan, u bleef toen wel in de buurt, aan de deur. (npo p. 25)”*. De vaststelling dat verzoeker niet besloot om onder te duiken tijdens de voorbereidingen voor zijn vertrek en zelfs nog buiten is gekomen, is tekenend en niet in overeenstemming te brengen met het beweerde acute gevaar waarin hij zich op dat moment bevond.

De overige motieven in de bestreden beslissing, hierboven samengevat, die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid.

De voorgelegde documenten en videofragmenten, gekenmerkt door hun beperkte inhoud en bewijswaarde, worden niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke verklaringen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten door de taliban.

5.5. Verder haalt verzoeker ook een vrees aan die geheel verbonden is met zijn specifiek profiel als werknemer voor het ANA.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Ten vijfde moet opgemerkt worden dat het feit dat u zeven maanden als logistieke medewerker werkte en naar de checkpost van het ANA ging, niet automatisch inhoudt dat u bij terugkeer naar Afghanistan in het vizier zou lopen van de taliban. Eerst en vooral heeft u de job voor een beperkte periode gedaan, slechts zeven maanden. Daarnaast was het profiel van uw job niet van die aard de taliban u automatisch en zonder meer zouden viseren. U was slechts logistieke medewerker en bevoorradde een checkpost van dertien soldaten. (npo p. 12, 17) Er kan niet ingezien worden waarom de taliban iemand als u zouden vervolgen. Het feit dat er aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalde, geen geloof kan worden gehecht en u niet aannemelijk maakte dat de taliban u reeds in het verleden lastig vielen, is een indicatie dat u ook bij terugkeer niest te vrezen hebt omwille van uw vroegere job als logistieke medewerker.”*

Ter terechtzitting herhaalt de verwerende partij dat niet blijkt dat verzoeker enige centrale positie innam en wijst zij erop dat zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt geacht.

5.6. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas, ontslaat de bevoegde overheid evenwel niet van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Zoals reeds vermeld en in de bestreden beslissing ook zo gesteld: er wordt niet getwijfeld dat verzoeker zeven maanden als logistieke medewerker werkte voor de voormalige Afghaanse overheid en dat hij dagelijks twee of drie keer naar de checkpost van het ANA ging om eten en drinken te brengen in Sawkay, gelegen in de provincie Kunar.

Het gegeven dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden werd bedreigd door de taliban, neemt niet weg dat verzoeker in 2019 uit Afghanistan vertrok en dat in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaatsvond, hetgeen onmiskenbaar een nieuw feit is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van

de nieuwe situatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd kan worden aangenomen.

5.7. In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022 (p. 64-66) leest de Raad dat vertegenwoordigers en medewerkers van de rechterlijke macht, politie, leger en ministeries ten tijde van het vorige regime alsook burgers die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten, een risicoprofiel hebben en slachtoffer kunnen zijn van vervolging, zowel door de taliban als door ISKP en andere gewapende groeperingen.

Er wordt hierbij een onderscheid gemaakt. Zo wordt in de Guidance gesteld dat personen op centrale posities in voormalige militaire, politie- en opsporingseenheden, alsmede leden van de rechterlijke macht, een prioritair doelwit vormen van de taliban zodat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Voor andere personen stelt de Guidance dat de vraag naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij met vervolging worden geconfronteerd, eerder afhankelijk is van risicobepalende omstandigheden zoals hun regio van herkomst, geslacht, persoonlijke vijandigheden, betrokkenheid in (lokale) conflicten, enz.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt evenwel benadrukt dat het moeilijk is om een risico-analyse te maken van individuen onder dit profiel omwille van de tegenstrijdige en beperkte informatie met betrekking tot het talibanbeleid alsook omwille van verschillen in implementatie van bevelen van het centrale talibanleiderschap door talibansoldaten, alsook omwille van verschillen op regionaal niveau.

De Raad merkt hierbij nog op dat deze Guidance is gebaseerd op objectieve landeninformatie die reeds dateert van 6 december 2021 (p. 6) en dus in deze stand van zaken niet de meeste actuele en recent beschikbare landeninformatie uitmaakt.

Bijgevolg neemt de Raad het rapport van de EUAA inzake *“Targeting of individuals”* van augustus 2022, dat dateert van na de bestreden beslissing en werd geactualiseerd tot 30 juni 2022, nader onder de loep.

Daarin wordt gesteld dat de taliban op 17 augustus 2021 een algemene amnestie hebben afgekondigd voor alle werknemers van de voormalige Afghaanse overheid waarbij talibansoldaten werden opgeroepen om deze amnestie te respecteren en geen wraak te nemen of persoonlijke vetes uit te vechten. In mei 2022 werd deze algemene amnestie herhaald.

Niettemin blijkt uit onderzoeksrapporten dat deze amnestie niet structureel wordt afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban.

Midden 2020 was er een stijging waarneembaar in het aantal gedode militaire en burgerlijke personeelsleden van de voormalige Afghaanse overheid. Tijdens de zomer van 2021 werden leden van de ANDSF (Afghan National Defence and Security Forces, waartoe het ANA behoorde) die zich hadden overgegeven of werden vastgehouden, gedood. Waar de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog werd gekenmerkt door meer *“opportunistische”* dodingen, was in de periode daarna eerder sprake van doelbewuste moorden. In deze latere periode hadden de de-facto-overheden toegang tot meer informanten en inlichtingen over hun doelwitten. In het gehele land was er een toenemende trend waarbij ANDSF-leden werden ontvoerd en later dood teruggevonden. Deze arrestaties en moorden worden beschouwd als een combinatie van wraak in de nasleep van de oorlog, onverdraagzaamheid vanwege de taliban ten aanzien van elke tegenstem of kritiek en de controle van de taliban over meer grondgebied waardoor het ook moeilijker wordt om zich te voor hen verbergen. Meer dan 100 leden van de vroegere ANDSF werden, nadat ze zich overgaven of gevangen werden genomen door de taliban, tijdens de periode 15 augustus tot 30 oktober 2021 geëxecuteerd of zijn verdwenen. Ook familieleden van ANDSF-leden werden geïdentificeerd. De elitetroepen van de taliban zou de opdracht zijn gegeven om tijdens nachtelijke raids op zoek te gaan naar vroegere ANDSF-leden. Volgens Human Rights Watch zouden ANDSF-leden het voornaamste doelwit zijn van talibangeweld. Ook UNAMA zag een duidelijk patroon van doelgericht geweld tijdens de periode 15 augustus 2021 – 15 juni 2022 en identificeerde ANDSF-leden als één van de groepen die een bijzonder risico lopen op mensenrechtenschendingen.

UNAMA registreerde mensenrechtenschendingen tegen voormalige ANDSF- en regeringsfunctionarissen doorheen de voormelde verslagperiode, waaronder 160 buitengerechterlijke executies, 178 willekeurige arrestaties en opsluitingen, 23 gevallen van incommunicado-detentie en 56 gevallen van foltering en mishandeling. Al deze schendingen werden uitgevoerd door de de-facto-autoriteiten en vonden plaats in bijna alle delen van Afghanistan. Zo werd melding gemaakt van incidenten waarbij ook ANDSF-leden werden bedreigd of gedood in de provincie Kunar, verzoekers regio van herkomst (EUAA *“Targeting of individuals”* van augustus 2022, p. 67-70).

In een eerder rapport van maart 2022 brachten OHCHR en UNAMA cijfers uit over het doden van meer dan 130 voormalige ANDSF-leden, overheidspersoneel en hun familieleden. Meer dan 100 daarvan

werden toegeschreven aan de taliban en aan hen gelieerde organisaties, en OHCHR uitte zijn bezorgdheid over een voortdurende praktijk van *“arrestatie, incommunicado-detentie en vermeende marteling en mishandeling”* van voormalige ANDSF-leden, overheidspersoneel en verdachten. Een internationale organisatie, geïnterviewd door DIS (Danish Immigration Service) in april 2022, wees erop dat het tijdstip van deze moorden onduidelijk was alsook of de trend toe- dan wel afneemt.

Tot slot maakte de New York Times, in een documentaire van april 2022, de moord op of gedwongen verdwijning van 490 voormalige regeringsambtenaren en leden van de ANDSF tijdens het eerste halfjaar van het talibanregime in het hele land, bekend. Vele andere moorden hebben waarschijnlijk plaatsgevonden, maar zijn niet geverifieerd, omdat de familieleden van de slachtoffers vaak te bang zijn voor vergelding om zich uit te spreken. De New York Times concludeerde dat de taliban, ondanks hun ontkenningen, *“ bezig waren met een campagne van wraakmoorden ”*. Afghanistan-deskundige Michael Semple en Hasht-e Subh sloten zich bij deze conclusie aan en meenden dat de algemene amnestie van de taliban heeft gediend als *“ een dekmantel voor de schendingen van de mensenrechten die de groep tot nu toe heeft gepleegd ”* en dus in wezen *“ een leugen en valstrik voor de veiligheidstroepen en voormalige regeringsleden ”* uitmaakte.

Andrew H. Watkins, senior expert bij het United States Institute of Peace, merkte op dat de omvang van deze golf van buitengerechtelijke huiszoekingen, aanhoudingen en moorden *“ onmogelijk te meten ”* was en *“ sterk varieerde van gebied tot gebied ”*. Anonieme bronnen vonden het moeilijk om een algemeen patroon te zien. Een Afghaanse hoogleraar beschreef het fenomeen als *“ verspreid ”* (*“ scattered ”*). Een mensenrechtensdeskundige beweerde in november 2021 dat het viseren en doden van voormalige ANDSF-leden meer voorkwam in zuidelijk, zuidoostelijk en oostelijk Afghanistan. De vertegenwoordiger van een internationale organisatie in Afghanistan, geciteerd door DIS, noemde dezelfde regio's en voegde daar Kabul aan toe. Het merendeel van de moorden verzameld door de New York Times in een documentaire van april 2022 vonden plaats in de noordoostelijke provincie Baghlan (86, vanwege de aanwezigheid van veel leden van de voormalige special forces daar), en de provincies Farah (27), Nangarhar (17), Helmand (14), Badakhshan (13), Daykundi (12) en Balkh (11). De provincies die het meest werden getroffen door gedwongen verdwijningen waren Kandahar (114), Uruzgan (28), Badakhshan (14) en Kabul (14). Vanaf oktober 2021 merkte UNAMA op dat individuele voormalige ANDSF-leden werden geïdentificeerd als doelwit, eerder dan als groep, en dat de moorden vaak werden uitgevoerd als snelle executies. Voorts leken willekeurige arrestaties en opsluitingen *“ wijdverspreid ”* te zijn, volgens de beoordeling van UNAMA.

Anonieme bronnen geraadpleegd door het Zweedse migratieagentschap in maart-april 2022, stelden dat het moeilijk was te bepalen of buitengerechtelijke executies en ontvoeringen voortkwamen uit lokale wraakmotieven of werden goedgekeurd door de talibanregering. Een van hen meende dat de aanvallen op voormalige regeringsleden vooral het gevolg waren van lokale initiatieven van de taliban, aangezien ze 'sporadisch' waren en niet het gevolg van een systematische 'jacht'. De US Defence Intelligence Agency wees op *“ gelokaliseerde kleinschalige represaillemoorden ”*, geweld en intimidatie. Deze opvatting werd blijkbaar gedeeld door andere analisten zoals journalist Franz J. Marty en Anatol Lieven van het Quincy Institute of Responsible Statecraft, die *“ veel meer wraakmoorden verwachtte ”*. Een door EUAA geïnterviewde Afghaanse hoogleraar redeneerde ook dat, als de taliban iedereen die tegen hen werkte zouden vervolgen en straffen, het aantal gerichte aanvallen aanzienlijk hoger zou zijn dan het record bereikt in november 2021. In november 2021 achtte Watkins een patroon van gerichte aanvallen tegen specifieke individuen *“ nog niet te onderscheiden ”*, maar hij voegde eraan toe dat op basis van anekdotisch bewijsmateriaal *“ pogingen werden gedaan om voormalig special forces, commando en inlichtingenpersoneel op te sporen ”*. Habib Khan, oprichter van Afghan Peace Watch, een NGO die samenwerkt met ACLED om politiek geweld te monitoren, bevestigde daarentegen dat de taliban op systematische wijze ANDSF personeel in het vizier namen.

In april 2022 merkte journaliste Lynne O'Donnell tijdens een interview met DIS op dat *“ mensen die in welke hoedanigheid dan ook voor de vorige regering hadden gewerkt, een doelwit waren, werden vastgehouden, in geheime gevangenschappen werden gehouden, werden geslagen, gemarteld en in sommige gevallen gedood ”*. Ten slotte, uitte Human Rights Watch vergelijkbare zorgen over moorden uit wraak *“ die de basis werden voor een doelbewust beleid om veiligheidsfunctionarissen van de voormalige regering en anderen op te sporen en te executeren ”*. Op basis van *“ steeds meer bewijzen ”*, schreef Human Rights Watch, werden deze moorden *“ uitgevoerd door hoge talibanleiders op districts- of provinciaal niveau ”* en de inlichtingendienst van de taliban. Hoewel ze erkent dat sommige executies van de voormalige ANDSF-leden het gevolg kunnen zijn van privéconflicten, hield de New York Times *“ de wraakcampagne van de taliban ”* als *“ opzettelijk ”*, *“ wijdverspreid ”* en *“ voortdurend ”*, waardoor veel voormalig veiligheidspersoneel blijvend moet onderduiken. Volgens een anonieme internationale bron, geïnterviewd door Landinfo in februari 2022, speelden etniciteit, lokale gemeenschappen en economische en sociale positie een

belangrijke rol in de kwetsbaarheid van een individu. Een Afghaanse hoogleraar rechten vertelde EUAA dat er een patroon was van lokale en tribale rivaliteit, aangezien sommige stammen zich aansloten bij de taliban of de vroegere regering. Na de machtsovername is de vroegere dynamiek veranderd, waardoor sommige etnische spanningen zijn toegenomen nu een overwegend Pashtun-groep aan de macht is. Dergelijke lokale conflicten speelden een rol bij de wraakmoorden, omdat de plaatselijke taliban hun macht konden gebruiken om wraak te nemen. Een internationale humanitaire organisatie, geïnterviewd door DIS, beaamde dat het doelwit afhing van *“de werkgever van het individu, zijn positie en ook van andere achtergronden”*. Ook Watkins merkte op dat sommige van de gedocumenteerde standrechtelijke executies hadden plaatsgevonden *“in gebieden waar animositeit tussen stammen, land- en waterdisputen, etnische spanningen, en de geschiedenis van geweld en wraak al vier decennia aan de gang zijn”*.

Geraadpleegd door het Zweedse migratieagentschap, wezen een anonieme internationale NGO en een Afghaanse mensenrechtenactivist erop dat de taliban voormalige regeringsleden behorend tot bepaalde stammen meer systematisch in het vizier hebben genomen, zoals de Tani-stam in de provincie Khost en de Achakzai-stam in de provincie Kandahar, waarvan de leden respectievelijk werden gerekruteerd voor respectievelijk de Khost Protection Force (KPF) en de voormalige politiemacht. Een andere bron die door Landinfo werd geïnterviewd, noemde ook de provincie Khost als een gebied waar gerichte aanvallen op voormalig veiligheidspersoneel iets systematischer waren, maar maakte geen melding van een tribale dimensie. Een mensenrechtenactivist die in december 2021 door EUAA werd geïnterviewd, suggereerde regionale verschillen waarbij in de provincies Kandahar, Zabul, Nimroz, Uruzgan en Helmand, de meeste daden *“structureel”* waren, omdat ze de zegen hadden van de provinciale leiders. De activist verklaarde verder dat individuele strijders niet op eigen houtje zouden handelen omdat zij hun leven riskeerden voor de jihad en gehoorzaam zijn aan de opperste leider. Een strijder zou dus niet alleen handelen, de aanzet daartoe *“moet komen van een leider”*. Wraakacties zijn vaak terug te voeren naar privé-geschillen die verband houden met het verloop van het gewapende conflict op lokaal niveau. In dergelijke situaties was de aanleiding niet de formele positie, de rang of het profiel van de betrokkenen, maar hun relaties.

Door DIS geraadpleegde bronnen benadrukten ook het belang van *“persoonlijke wrok en eerdere geschillen”*. In dergelijke gevallen *“kan iemands vroegere beroep tegen de persoon in kwestie worden gebruikt als hij een geschil heeft met een taliban lid”*. Een journalist voegde daaraan toe dat een lid van de ANDSF doelwit kon zijn vanwege zijn *“dadens in plaats van zijn rang”*. In een rapport van september 2021 merkte AAN's Martine van Bijlert op dat *“net als bij eerdere regimewisselingen, er ruimte zal zijn voor relaties en opportuniteit om wraak en verantwoording te overtroeven. Deze buitensporige invloed van relaties en persoonlijke wrok maakt het moeilijk om te bepalen of te begrijpen wie echt in gevaar is en wie misschien wel in orde is.”* In dat verband heeft Human Rights Watch, onder de ANDSF-leden die door de taliban aan standrechtelijke executies zijn onderworpen, *“leden van de lagere veiligheidsdiensten die minder bekend waren of niet de bescherming van bescherming genoten van stamhoofden, vooral in het zuiden”* geïdentificeerd. Verwijzend naar de provincie Kandahar, verklaarde Patricia Gossman voorts aan de EUAA dat de taliban direct na de overname veel leden van de lagere rangen hadden geëxecuteerd, terwijl ze af en toe hoge rangen vrijlieten, waarschijnlijk, voegde zij eraan toe, na hen te hebben gewaarschuwd niet door te gaan met andere verzetsactiviteiten. Zij meende dat deze moorden het resultaat waren van berekeningen van de taliban, gebaseerd op lokale context: ze dachten misschien dat in sommige gevallen de jacht op prominenten in termen van lokale politieke dynamiek buitensporige gevolgen zou hebben en tot instabiliteit zou leiden.

Een goed geïnformeerde journalist die door DIS wordt geciteerd, noemde ook *“midden- en lage officieren”* onder de meest geviseerde ANDSF-leden. Hij deelde dezelfde redenering als Gossman en merkte op dat deze lager geplaatste officieren geneigd zijn om steekpenningen aan te nemen. Een vertegenwoordiger van een anonieme internationale organisatie, geraadpleegd door Landinfo in februari en maart 2022, verklaarde dat hooggeplaatste ANDSF-leden het meest kwetsbaar waren, terwijl voetsoldaten *“waarschijnlijk”* gemakkelijker konden worden vergeven. Volgens UNAMA werden individuen op *“verschillend niveau van verwantschap met de voormalige regering”* het slachtoffer van gerichte acties, *“van hoge ambtenaren tot bestuurders, lijfwachten en familieleden”*. UNAMA verklaarde verder dat het *“duidelijk”* was dat personen die geen hoge functies binnen de ANDSF bekleedden ook het doelwit waren, zoals voormalige regeringsgezinde militieleden en familieleden.

De taliban ontkennen een systematisch screeningsbeleid en schrijven de moorden en verdwijningen toe aan *“malafide commandanten”* of aan enkele *“onverlaten en beruchte ex-soldaten”* binnen de taliban-eenheden. In een reactie op de bevindingen van Human Rights Watch in hun rapport van november 2021 *“No Forgiveness for People like you”* verzekerden de de-facto-overheden dat zij personen niet hadden gearresteerd voor *“vroegere daden, maar [omdat] zij [betrokken waren] bij nieuwe criminele activiteiten ... [en] problemen en complotten creëren tegen het de facto bestuur, [en] contacten onderhouden met*

beruchte personen die het land zijn ontvlucht". In november 2021 stelde de de-factoregering een talibancommissie in om "mensen met een slecht karakter" die tot hun rangen waren toegetreden en schadelijk waren voor de reputatie van de groep te zuiveren. Een soortgelijke aankondiging werd gedaan in september 2021. Op 21 februari 2022 heeft de talibancommissie ongeveer 4 500 talibanleden uit de de-factoveiligheidstroepen gezet. In mei 2022 vertelde Gossman de EUAA echter dat zij dacht dat de zaken die door de talibancommissie werden behandeld betrekking hadden op diefstal en corruptie, en niet op de gemelde moorden op personen gelieerd aan de voormalige veiligheidsstroepen. Daarnaast geeft dr. Andrea Andrea Chiovenda, adjunct-assistent-professor antropologie aan de Zayed-universiteit, aan dat de taliban de uitvoering van de amnestie niet kunnen afdwingen, wat Watkins beaamde door op te merken dat "er werkelijk niets is om het gedrag [van de strijders] te controleren", dat wordt gevoed door aanhoudende grieven jegens de vroegere regering, die als onrechtmatig en corrupt wordt beschouwd. Watkins merkte op dat de taliban de omvang van deze incidenten niet wilden erkennen en niet bereid of in staat waren de militante mentaliteit van hun strijders te hervormen, die "jagen op en zoeken naar de vijand om deze te elimineren". Deze mening werd gedeeld door een Afghaanse hoogleraar rechten die de EUAA vertelde dat hij "absoluut geloofde" dat de taliban systematisch mensen viseren die het als een potentiële bedreiging beschouwt. Onder hen noemde hij ambtenaren van de inlichtingendiensten of elitetroepen van de vorige regering die zich mogelijk zouden kunnen aansluiten bij de anti-taliban bewegingen. In december 2021 schreef Bilal Sarwary een "groeibende trend" om de graven van voormalige ANDSF-leden te vernietigen toe aan de "jongere generatie taliban [strijders]".

De Christian Science Monitor (CSM) veronderstelde dat de de-facto-overheden deze daden wellicht door de vingers zien om strijders te kalmeren die uit zijn op wraak en buit, te midden van een economische crisis en een onstabiele situatie waarin andere militante groeperingen gefrustreerde talibanstrijders kunnen rekruteren. In het artikel wordt opgemerkt dat "het vervolgen van hooggeplaatste personen uit het district en de provincie [de kansen op georganiseerd verzet] belemmert". De New York Times schreef dat "lagere [taliban] commandanten en voetsoldaten" verantwoordelijk worden geacht voor het merendeel van de executies en verdwijningen. Een hoge veiligheidsfunctionaris vertelde dat hij op zijn hoede was voor de gewone strijders, niet voor de leiding. Volgens een door de EUAA geïnterviewde Afghaanse mensenrechtenskundige voelen de talibanstrijders, nu ze de overwinning hebben behaald, zich "gerechtigd" om dergelijke moorden te plegen. Michael Kugelman, adjunct-directeur en Senior Associate for South Asia bij het Wilson Center, benadrukte dat de taliban "waarschijnlijk" niet verantwoordelijk waren voor alle gedocumenteerde moorden en intimidatie van voormalig personeel van de Islamitische Republiek. Afghanistan die eind 2021 werden geïnterviewd door AAN (Afghanistan Analysts Network) merkten op dat "gewone mensen, voormalige regeringsfunctionarissen, oude rivalen - vaak gebruik maakten van de chaos of de dekmantel van de taliban om rekeningen te vereffenen of te pakken wat ze konden". Door AAN verzameld anekdotisch bewijs suggereert dat in het district Jaghori, provincie Ghazni, de lokale religieuze autoriteiten de taliban ervan konden overtuigen te stoppen met het doorzoeken van huizen op zoek naar voormalige regeringsambtenaren tijdens de machtsovername, omdat dit weerstand zou oproepen bij de bevolking. De Washington Post merkte echter op dat de betrokkenheid van lokale informele de-facto-autoriteiten niet altijd voldoende was om gevangenen vrij te krijgen; zo weigerden de taliban bijvoorbeeld een voormalige hoge politiecommandant vrij te laten omdat hij "beschuldigd werd van het arresteren en martelen van talibanstrijders". Verder werd in de provincie Helmand een voormalige ANDSF-commandant die zich op 15 augustus 2021 overgaf aan de taliban later door de taliban-inlichtingendienst meegenomen, hoewel zijn neef een talibanstrijder was. In januari 2022 waarschuwde Rukhshana Media op basis van niet nader genoemde Afghaanse mediabronnen dat Pakistaanse veiligheidsstroepen "jacht maakten" op voormalige veiligheidsagenten van de Islamitische Republiek Afghanistan, in Pakistan. Verscheidene van hen zouden zijn verdwenen nadat zij het land waren binnengekomen, terwijl anderen naar verluidt incommunicado werden vastgehouden. Sommige van hun familieleden zijn kennelijk ook gearresteerd. Wat ten slotte de familieleden van ANDSF-leden betreft, verklaarden door DIS geraadpleegde bronnen dat zij "over het algemeen geen doelwit" waren, maar dat het afhing van het specifieke beroep van hun familielid en van het bestaan van een eerder, onopgelost conflict met de taliban. Journaliste Lynne O'Donnell bevestigde dat sommige talibanstrijders familieleden of bureneerschoten van de persoon die zij op het spoor waren. Anderzijds verklaarde UNAMA dat het "duidelijk" was dat personen die geen hoge functies binnen de ANDSF bekleedden ook het doelwit waren, waaronder familieleden (EUAA "Targeting of individuals" van augustus 2022, p. 56-63).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift (p. 11) ook naar het rapport van UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 august 2021- 15 June 2022" van juli 2022, waar kan worden gelezen dat ondanks de afgekondigde algemene amnestie van 17 augustus 2021 verschillende mensenrechtenschendingen ten aanzien van vroegere ANDSF- en overheidswerknemers werden geregistreerd. Deze troffen een reeks

van personen met uiteenlopende banden met de voormalige regering: van hoge ambtenaren tot chauffeurs, lijfwachten en familieleden van voormalige regerings- en ANDSF-leden (*“These incidents occurred in almost all parts of the country and have affected a range of individuals with differing levels of affiliation to the former government: from senior officials to drivers, bodyguards and relatives of former government and ANDSF members.”*).

In verzoekers aanvullende nota van 6 oktober 2022 (p. 6-7) wordt herhaald dat UNAMA mensenrechtenschendingen heeft geregistreerd ten aanzien vroegere ANDSF-leden en overheidswerknemers waarbij niet blijkt dat deze individuen officiële of senior functies in de overheid moeten hebben vervuld om gevaar te lopen voor represailles (*“Individuals do not need to have held official or senior positions in these organisations to be in danger of reprisals.”*).

Human Rights Watch benadrukt verder dat het voor de taliban gemakkelijker is om medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid terug te vinden in kleinere dorpen en steden, waar de bewoners elkaar kennen. In augustus 2021 hebben de de-facto-overheden hun netwerk van informanten uitgebreid en districtsambtenaren, geldwisselaars, studenten en moskeeën gevraagd om hun namen van voormalige ANDSF-leden en overheidsmedewerkers te verschaffen. Een journalist, geïnterviewd door DIS, benadrukte de systematische inspanningen van de taliban om informatie te verkrijgen. De taliban hebben medewerkers van de vroegere veiligheidsdiensten gevraagd om zich te registreren om een *“amnestie brief”* te verkrijgen. Sommige rapporten suggereren dat deze registratie is gebruikt als een lijst om werknemers van de voormalige overheid te identificeren. Individuen die zich niet zouden hebben geregistreerd, zouden zijn vastgehouden door de taliban. Human Rights Watch heeft ook bezorgdheid geuit over de toegang van de de-facto-overheden tot databanken, zoals de loonadministratie van het nationaal directoraat voor veiligheid en andere databanken. Het is niet duidelijk of de taliban deze databanken ook daadwerkelijk gebruiken. Vanaf februari 2022 hebben de de-facto-overheden uitgebreide zoekacties gehouden in Kaboel en andere provincies, zogenaamd om de veiligheid te verbeteren. Anekdotische informatie van bewoners suggereert dat sommige huizen werden doorzocht om personen die worden geassocieerd met de voormalige Afghaanse overheid terug te vinden. Volgens verschillende organisaties werden zulke individuen gearresteerd, alsook voormalige overheidsambtenaren. DIS noteerde de variërende behandeling van individuen tijdens deze campagne; sommigen werden vastgehouden gedurende een aantal dagen, terwijl anderen incommunicado bleven. Volgens informatie die alleen door Hasht-e Subh werd gemeld, voerden de taliban in mei-juni 2022 in de provincie Herat nog steeds huiszoekingen uit om voormalige soldaten te identificeren en hen geld af te persen, terwijl zij in de provincie Panjshir controleposten oprichtten en voor hetzelfde doel biometrische apparaten gebruikten (EUAA *“Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 63-64).

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt de Afghaanse burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 32).

De Raad wijst er nog op dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende beperkingen en uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

5.8. Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat voor personen die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten eenduidig kan worden gesteld dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar zouden lopen dan andere functies of posities.

Eerder volgt uit de landeninformatie dat personen die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten een risico lopen in alle delen van Afghanistan, inclusief in de provincie Kunar zoals hierboven aangestipt, en dat het gevaar hen allen kan treffen ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid.

De Raad besluit –gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier en de gekende beperkingen inzake informatievergaring mede in acht genomen – dat personen die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en ISKP en dat zij met geringe indicaties, d.i. risicobepalende omstandigheden, een geponde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken.

5.9. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Kunar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Kunar de zevende meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED> per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022, p. 5).

ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban. Verzoekers district van herkomst, in casu Sawkay, wordt aangeduid als het tweede meest door geweld geraakte district van de 16 districten van de provincie Kunar (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 142-142; EUAA “*Guidance note: Afghanistan*”, april 2022, p. 14-15).

Hoewel verzoeker enkel zeven maanden heeft gewerkt als logistiek medewerker van de voormalige Afghaanse overheid, neemt dit niet weg dat hij dagelijks twee of drie keer naar de checkpost van het ANA ging om eten en water te brengen. Uit verzoekers verklaringen blijkt genoegzaam dat het in zijn dorp, Gubuz, en omstreken bekend was dat hij dagelijks naar de checkpost ging om proviand te brengen. Verzoeker deed dit immers openlijk (NPO, p. 13-14). De Raad ziet geen enkele reden om deze verklaringen in twijfel te trekken. Er kan dus niet worden uitgesloten dat verzoeker bij terugkeer zal worden herkend als een medewerker van de voormalige Afghaanse overheid die dagelijks een checkpost van het ANA, vijand van de taliban en ISKP, bevoorraade. Uit de landeninformatie blijkt dat het voor de taliban gemakkelijker is om medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid terug te vinden in kleinere dorpen en steden, waar de bewoners elkaar kennen. Verzoekers verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de vraag of de recente gebeurtenissen in Afghanistan iets veranderd hebben aan zijn situatie: “*Het is nog steeds gevaarlijk, nu gaan ze deur per deur mensen die tegen hen waren of niet naar hen geluisterd hebben, stiekem uit hun huizen halen en hen doodschieten. Dus ik vrees gedood te worden, want nu hebben ze overal de macht.*” (NPO, p. 29).

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker zich sinds juni 2020 in België bevindt en hier al meer dan twee jaar verblijft. De Raad herinnert eraan dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

5.10. Samenvattend benadrukt de Raad dat verzoeker, omwille van zijn tewerkstelling, behoort tot een groep waarvan de leden een risico lopen op gericht geweld van de taliban en ISKP, ongeacht hun positie, profiel, functie of andere hoedanigheid. In casu houdt de Raad rekening met het feit dat verzoekers werkzaamheden, ondanks een verblijf van meer dan twee jaar in België, nog steeds gekend zijn in zijn dorp en omstreken, gelegen in de provincie Kunar, en dat het voor de taliban in kleinere dorpen gemakkelijker is om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen gelieerd aan voormalige Afghaanse overheid. Tevens wijst de Raad op de gewijzigde (machts)dynamiek op nationaal en lokaal niveau als gevolg van het huidige talibanregime en de precare veiligheidssituatie in verzoekers provincie van herkomst, gelet op de aanwezigheid en activiteiten van ISKP en de aanwezigheid van andere aan de taliban gelieerde gewapende groeperingen in Kunar.

De Raad is van oordeel dat in casu, gelet op zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld en alsook afgewogen in het licht van de beschikbare algemene landeninformatie, voldoende ernstige indicaties (d.i. risicobepalende omstandigheden) voorhanden zijn om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aan te nemen, waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

5.11. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet in het rechtsplegingsdossier verder geen reden om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.

5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES